

Sygn. akt *IV U 42/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Krzywonos

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Misiuda

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych

na skutek odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 24/11/2017 r. znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 24/11/2017 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje M. W. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od 30 listopada 2017r oraz ustala brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji

II. w pozostałej części oddala odwołanie

III. nie obciąża organu rentowego kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez wnioskodawcę.

Sygn. akt IV U 42/18

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 29 marca 2018 r.

Decyzją z dnia 24 listopada 2017 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., wskazując na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1383) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43) odmówił M. W. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu powyższego wskazano, iż nie osiągnął on wieku emerytalnego wynoszącego 65 lat oraz na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił w sposób prawidłowy co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zakład podał dalej, że nie uwzględnił jako okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w/w od 4 lipca 1979 r. do 24 sierpnia 1996 r. w (...), gdyż podany w świadectwie pracy charakter wykonywanej pracy jest niezgodny z powołanym

wcześniej rozporządzeniem, a nadto świadectwo nie wskazuje w jakich okresach wnioskodawca wykonywał pracę na stanowiskach: szlifierza i kontrolera jakości.

M. W., działający przez pełnomocnika złożył odwołanie od decyzji ZUS i domagał się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury oraz zasądzenia na swą rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę decyzji poprzez założenie przez organ rentowy, iż wnioskodawca nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Podniósł, że w latach 1979 – 1996 pracował w (...) na stanowiskach szlifierz – polerowacz a następnie kontroler jakości, a praca na obu tych stanowiskach jest kwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych. W jego przekonaniu datą graniczną zmiany stanowiska był dzień 1 maja 1982 r. kiedy to uzyskał awans na stanowisko kontrolera jakości. Zmieniły się wówczas wykonywane obowiązki - kontrolował pracę szlifierzy, polerowaczy ale środowisko pracy pozostało tożsame – nadal pracował na wydziale szlifiersko – polerskim. Na okoliczność charakteru wykonywanych przez niego prac w całym okresie zatrudnienia wnosił o przesłuchanie świadków – osób z nim wówczas pracujących.

Odwołujący się wskazał nadto, iż pracę w szczególnych warunkach wykonywał w trakcie zatrudnienia w (...) Zakładach (...) od 29 grudnia 1975 r. do 28 lutego 1979 r., na stanowisku pomocnika na wydziale typografii.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. domagał się jego oddalenia podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Raz jeszcze podkreślił, że brak jest jasnych, wiarygodnych dowodów na przyjęcie, że zakład pracy zasadnie zakwalifikował wykonywaną przez wnioskodawcę pracę do pracy w warunkach szczególnych. Odnośnie zaś okresu zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Zakładach (...) wskazał, iż przedstawione na okoliczność wykonywania pracy w warunkach szczególnych świadectwo jest nieprawidłowe gdyż nie określa rodzaju zatrudnienia ani też prawidłowego stanowiska pracy w szczególnych warunkach.

Poza sporem pozostaje, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca wykazał ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. W/w nie jest też członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. urodził się (...) a więc wiek 60 lat życia ukończył (...)

W dniu 31 października 2017 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o emeryturę w wieku obniżonym ze względu na wykonywanie przez niego pracy w warunkach szczególnych przedkładając na okoliczność powyższego świadectwa pracy wydane przez zarządcę komisarycznego (...) Zakładów (...) za okres od 29 grudnia 1975 r. do 28 lutego 1979 r. na stanowisku pomocnik na wydziale typografii oraz przez Syndyka (...) Sp. z o.o. w R. za okres zatrudnienia od 4 lipca 1979 r. do 24 sierpnia 1996 r. W świadectwie tym podano, iż M. W. stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace polegające na: szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne i kontrolę międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji na stanowiskach: szlifierz – polerowacz i kontroler jakości. Do wniosku M. W. dołączył też pisemne oświadczenia świadków - współpracowników z tego okresu.

Organ rentowy jednak po analizie przedłożonej dokumentacji w dniu 24 listopada 2017r. wydał zaskarżoną w sprawie decyzję, którą odmawiał wnioskodawcy prawa do emerytury.

(dowód: dokumentacja w aktach ZUS)

M. W. w okresie od 29 grudnia 1975 r. do 28 lutego 1979 r. zatrudniony był w (...) Zakładach (...) w R.. Jako pomocnik na wydziale typografii pomagał przy wymianie form z maszyn drukarskich. Wymiana bowiem ze względu na wielkość i ciężar owych form wymagała współdziałania dwóch osób. Nadto pomagał przy wymianie farby drukarskiej, przygotowaniu farby. Maszyn drukarskich było 12 więc powyższe obowiązki wypełniały cały czas pracy wnioskodawcy.

Z dniem 4 lipca 1979 r. w/w rozpoczął pracę w Fabryce (...) ze Srebra „ (...)” w R., później (...) Sp. z o.o. Powierzono mu wówczas stanowisko szlifierza – polerowacza wyrobów jubilerskich. Do jego obowiązków należało szlifowanie wyrobów ze srebra, mosiądzu, metali kolorowych w tym m. in. biżuterii, tac, dzbanków filiżanek. Poprzez szlifowanie i

polerowanie nadawano wyrobom polysk. Takie czynności wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Warunki pracy były trudne. Szlifierzy – polerowacze pracowali około 80 w systemie dwóch zmian. Na hali panował hałas i wysokie zapylenie jakie powstawało w procesie szlifowania i polerowania.

Od 26 stycznia 1981 r. powierzono M. W. stanowisko kontrolera jakości wyrobów jubilerskich. Od tego momentu zajmował się kontrolą jakości produkowanych wyrobów, zgodnością procesu z technologią, na wydziale szlifiersko – polerskim. Kontrolował pracę szlifierzy – polerowaczy bezpośrednio przy ich stanowiskach pracy, przy trwającej produkcji, w narażeniu na panujące tam warunki. W takim charakterze pracował do końca zatrudnienia tj. do 24 sierpnia 1996 r. Razem z wnioskodawcą w Fabryce pracowali W. R. na stanowisku szlifierza - polerowacza, W. D., który zajmował stanowisko polerowacza, a później mistrza i kierownika wydziału oraz Z. K. zatrudniony jako szlifierz – polerowacz, a następnie kontroler jakości.

Jak wskazuje dokumentacja płacowa zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy, przez znaczną część okresu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. wypłacano mu dodatek za szkodliwe warunki pracy (w roku 1979 od czasu zatrudnienia, w 1980 r., za I i II 1981 r., następnie w 1988 r od II do XII, w 1989 r., w 1990 r., w 1991 r., w 1992 r. od I do VIII). W późniejszym okresie dodatek ten miał być wliczony do wynagrodzenia zasadniczego. (dowód: zeznania wnioskodawcy M. W. k. 36b, zeznania świadka W. R. k. 36b, zeznania świadka W. D. k. 36b, zeznania świadka Z. K. k. 36b, akta osobowe, dokumentacja w aktach ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody.

Jako wiarygodne Sąd ocenił twierdzenia wnioskodawcy M. W. odnośnie charakteru wykonywanych przez niego czynności, przede wszystkim w okresie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o., które znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków słuchanych w sprawie. W. R., W. D. i Z. K. to osoby, które pracowały z wnioskodawcą a zatem bezsprzecznie posiadają wiedzę o charakterze jego pracy, wykonywanych czynnościach i powierzanych obowiązkach.

Sąd dał wiarę również zgromadzonym dowodom z dokumentów, w tym złożonych do akt niniejszej sprawy, zawartych w aktach osobowych wnioskodawcy z czasu pracy w (...) Sp. z o.o. oraz zebranych w toku postępowania administracyjnego przed ZUS, które sporządzone zostały przez uprawnione podmioty, w przepisanej dla nich formie.

Sąd zważył, co następuje:

Czyniąc rozważania w sprawie niniejszej w pierwszej kolejności należało zauważyć, iż w sprawach z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r. II UZ 52/99 OSNP 2000/15/601, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 listopada 1999 r., II UKN 204/99, OSNAPiUS 2001, Nr 5, poz. 169; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2008 r. II UK 346/07, Lex nr 818591; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2009 r. II UK 221/08 OSNP 2010/19-20/242). Poza sporem pozostaje zatem, iż przedmiotem decyzji ZUS z 24 listopada 2017 r. było prawo M. W. do emerytury w wieku obniżonym z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych, a organ odmówił przyznania tejże z uwagi na niespełnienie dwóch przesłanek tj. braku osiągnięcia wieku 65 lat i nieudowodnienia 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 r. Podstawę prawną żądania wniosku stanowiły regulacje ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383).

Oczywistym jest, że 65 lat, od czasu zmiany brzmienia przepisu art. 24 ustawy emerytalno – rentowej tj. od 1 października 2017 r., wynosi powszechny wiek emerytalny. W przypadku natomiast emerytury w wieku obniżonym, o którą wnioskodawca występował, wymagany wiek dla mężczyzny to 60 lat życia, o czym będzie szerzej poniżej. Niemniej jednak zasadniczą kwestią pozostawało, iż na dzień złożenia wniosku o świadczenie - 31 października 2017 r. a przede wszystkim na dzień wydania decyzji przez ZUS – 24 listopada 2017 r. M. W. wskazanego wyżej wieku nie ukończył. Osiągnął go dopiero 30 listopada 2017 r.

Mając na względzie uwagę uczynioną na wstępie stwierdzić należy, że kontrola sądowa decyzji organu rentowego nakierowana winna być na to czy przesłanki nabycia prawa do świadczenia, w szczególności te, które kwestionuje ZUS, zostały spełnione. W dominującym orzecznictwie i literaturze przedmiotu przyjmuje się, że sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie obowiązuje zasada wyartykułowana w art. 316 § 1 kpc orzekania według stanu rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy, lecz oceny prawidłowości i legalności decyzji dokonuje się według stanu rzeczy z chwili jej wydania, od czego z kolei dopuszcza się pewne wyjątki (por. wyroki: z 10 marca 1998 r., II UKN 555/97, OSNAPiUS 1999 Nr 5, poz. 181, z 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005 Nr 3, poz. 43, z 17 lipca 2008 r. II UK 348/07 LEX nr 447252; oraz uzasadnienie uchwały 7 sędziów SN z 24 stycznia 2007 r. III UZP 4/06, OSNP 2007/15-16/226). Konsekwencją tej reguły jest to, iż spełnienie przesłanek nabycia prawa do świadczenia po dacie wydania decyzji zasadniczo nie uzasadnia zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania świadczenia. Tylko na zasadzie pewnego wyjątku od reguły niekiedy dopuszcza się przyznanie prawa po dacie decyzji, jeżeli nastąpiło oczywiste, niekwestionowane spełnienie jakiejś przesłanki np. ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 5 października 2017 r. III AUa 205/17 lex nr 2404613).

Jak wskazano wyżej, M. W. wiek uprawniający do ubiegania się o emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych osiągnął w dniu 30 listopada 2017 r. Powyższe determinowało dalsze ustalenia okoliczności w sprawie istotnych oraz stanowiło podstawę rozstrzygnięć jakie Sąd zawarł w wyroku.

Przystępując do meritum sprawy, uwzględniając treść wniosku i załączników do niego oraz wydanej przez ZUS decyzji, stwierdzić trzeba, że istotą sporu w niej zaistniałego pozostawało ustalenie uprawnień M. W. do emerytury w wieku obniżonym ze względu na rodzaj wykonywanej pracy. Zważywszy na fakt, że urodził się on 30 listopada 1957 r. zastosowanie znajduje art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383).

Ustawa emerytalna w obejmującym przepisy przejściowe rozdziale 2 działu X zawiera szczególną regulację przejściową dotyczącą niektórych ubezpieczonych zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 1 stycznia 1999 r. Mianowicie w powołanym wyżej art. 184 zostało przewidziane prawo do wcześniejszej emerytury dla zamkniętego katalogu ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy do końca 1998 r. spełnili ustawowo określone wymogi stażowe. Zróżnicowanie warunków przechodzenia na emeryturę ubezpieczonych, o których mowa w powoływanym przepisie ustawy w stosunku do innych ubezpieczonych dokonane zatem zostało nie tylko według kryterium urodzenia, ale także według dodatkowego kryterium posiadania na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego stażu "zawodowego" i ubezpieczeniowego (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2007 r. II UZP 14/06 OSNP 2007/13 – 14/199).

Art. 184 dotyczy więc tylko tych ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy w dniu wejścia ustawy w życie tj. 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn).

Takim ubezpieczonym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

W niniejszej sprawie, z delegacji z art. 32 ustawy, bezsprzecznie zastosowanie znajdują również przepisy wydanego przez Radę Ministrów w dniu 7 lutego 1983 r. rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43). Stosowne do jego § 4 ust. 1, mężczyzna, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do

emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. analizując przedłożoną przez M. W. dokumentację, w zaskarżonej decyzji nie ustalił dla w/w stażu pracy w warunkach szczególnych. W odpowiedzi na odwołanie zaś zakwestionował żądanie wnioskodawcy by za okres pracy o szczególnym charakterze uznać jego zatrudnienie w Fabryce (...) ze Srebra „ (...)”, później (...) Sp. z o.o. w R. od 4 lipca 1979 r. do 24 sierpnia 1996 r. Powyższe wnioskodawca dowodził świadectwem pracy w warunkach szczególnych wydanym przez syndyka oraz pisemnymi zeznaniami świadków.

Wnioskodawca wśród dokumentów mających na celu wykazanie jego stażu pracy, w tym pracy wykonywanej w warunkach szczególnych przedłożył również świadectwo pracy z okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...). ZUS poddał w wątpliwość również treść tego dokumentu.

Sąd Okręgowy mając na uwadze pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż w postępowaniu sądowym, toczącym się z odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego, dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo skarżącego do świadczenia, i to zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument taki z żadnych przyczyn nie może być sporządzony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 r. III AUa 2474/03 Lex nr 151770) prowadził postępowanie dowodowe zgodnie z wnioskami odwołującego się pozostając w przekonaniu, że okoliczności w sprawie istotne mogą być potwierdzone w inny niż tylko dokumentami sposób. Na okoliczność wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w R. od 4 lipca 1979 r. do 24 sierpnia 1996 r. oraz ich charakteru dopuścił dowód z zeznań świadków, przesłuchania wnioskodawcy i dowód z dokumentów pracowniczych.

W oparciu o powyższe możliwym stało się przesądzenie, że M. W. pracę na stanowisku szlifierza – polerowacza wykonywał od początku zatrudnienia do 25 stycznia 1981 r. a następnie od 26 stycznia 1981 r. powierzono mu stanowisko kontrolera jakości wyrobów jubilerskich. Jako szlifierz - polerowacz szlifował i polerował wyroby ze srebra, mosiądzu, metali kolorowych - biżuterię, tace, dzbanki i inne produkowane w Fabryce wyroby nadając im w ten sposób połysk i osiągając ich finalną postać. Pracował w hałasie wytwarzanym przez maszyny i zapyleniu powstającym w procesie szlifowania. Takie czynności wnioskodawca wykonywał do 26 stycznia 1981 r. kiedy to został kontrolerem jakości wyrobów jubilerskich. Od tego momentu zajmował się kontrolą jakości produkowanych wyrobów. Kontrolował pracę szlifierzy – polerowaczy bezpośrednio przy ich stanowiskach pracy, przy trwającej produkcji, w narażeniu na panujące tam warunki. Cały czas wykonywał swoje obowiązki na wydziale szlifiersko – polerskim. Wskazane czynności i jako szlifierz – polerowacz, i jako kontroler jakości M. W. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Potwierdzeniem uznania przez pracodawcę szkodliwych warunków w jakich świadczona była przez niego praca była wypłata z tego tytułu dodatku do wynagrodzenia.

W przekonaniu Sądu Okręgowego charakter czynności wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie od 4 lipca 1979 r. do 25 stycznia 1981 r. na stanowisku szlifierza - polerowacza można rozpatrywać pod kontem zapisu ujętego w wykazie A dział III rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. pod poz. 78 – szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne, natomiast od 26 stycznia 1981 r. do 24 sierpnia 1996 r. kiedy to pracował jako kontroler jakości – w wykazie A dział XIV poz. 24 – kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji (...) na oddziałach wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie –tj. właśnie prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym. Konfrontacja zapisów w świadectwie pracy z zeznaniami świadków i samego wnioskodawcy pozwoliła Sądowi na jednoznaczne przyporządkowanie charakteru zatrudnienia w/w pod wskazane wyżej pozycje wykazu A rozporządzenia.

Ustalony w ten sposób okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych znacznie przekracza wymagane przepisami 15 lat, przekracza bowiem lat 17 i jest wystraszający by przy spełnieniu przez M. W. pozostałych przesłanek warunkujących nabycie prawa do emerytury w wieku obniżonym, mógł świadczenie to uzyskać. Dlatego też w ocenie Sądu zbędnym jest rozważanie drugiego ze wskazywanych w odwołaniu okresów zatrudnienia w (...) Zakładach (...).

Jak wskazano wcześniej, w świetle 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 (tj. 60 lat), jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, a zatem na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury tj. okres co najmniej 15 lat takiej pracy oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, czyli okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn. Warunkiem uzyskania emerytury wcześniejszej jest również nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia oraz ich prawną ocenę stwierdzić należy, że w dacie wejścia w życie ustawy emerytalnej a to 1 stycznia 1999 r. M. W. spełniał wymóg ogólnego stażu ubezpieczeniowego i stażu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Wiek 60 lat warunkujący nabycie prawa do emerytury z tytułu szczególnych warunków pracy ukończył 30 listopada 2017 r., nie jest członkiem OFE i złożył wniosek o świadczenie.

Skutkiem uprzedniego Sądu stosownie do art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną w sprawie decyzję i przyznał w/w prawo do świadczenia poczynając od 30 listopada 2017 r. tj. daty wypełnienia ostatniej przesłanki niezbędnej do uzyskania tego prawa - ukończenia 60 lat życia. Za okres od daty złożenia wniosku do dnia poprzedzającego tą datę Sąd odwołanie oddalił na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc. Art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej, ustanawia generalną zasadę, zgodnie z którą prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Ponieważ przesądzenie kwestii w sprawie istotnych, a związanych z charakterem pracy wnioskodawcy wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego przed Sądem, opierając się na treści art. 118 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej, ustalono brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Czyniąc zważania w sprawie Sąd wskazał wyżej, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada oceny prawidłowości decyzji według stanu istniejącego w dacie jej wydania. Na dzień wydania decyzji - 24 listopada 2017 r. istotnie wnioskodawca nie spełniał warunku osiągnięcia wieku 60 lat, a zatem decyzja ZUS w tym zakresie była prawidłowa. Niespełnienie przez wnioskodawcę ustawowych warunków koniecznych do przyznania świadczenia musiało powodować wydanie decyzji odmownej, a wydanie takiej decyzji następuje również wtedy, gdy nie została spełniona chociażby jeden z ustawowych warunków niezbędnych do przyznania świadczenia.

Powyższe, w ocenie Sądu uzasadnia odstąpienie od obciążania organu rentowego kosztami zastępstwa procesowego wnioskodawcy. Dlatego też stosując normę art. 102 kpc Sąd nie obciążył ZUS kosztami profesjonalnego pełnomocnika strony przeciwnej.